

Nangijala, Nangilima, Ludvika

Det finns en bro över en hårt trafikerad, åttafilig motorväg nära där jag bor. Jag går förbi den varje gång jag ska till Lidl eller banken. Ibland stannar jag vid räcket och ser ut över den ändlösa strömmen av metallprojektiler. Kanske tar jag ett steg upp på metallstaketet, så att den övre kanten vilar mot mina knän. Då tänker jag på hur det vore att dyka genom rutan på en Renault Kombi. Att falla men inte landa. Som Skorpan.

Det vackra med Bröderna Lejonhjärta är inte kärleken mellan bröderna, eller den rättfärdiga kampen mot en auktoritär överhet. Utan det är hur Astrid Lindgren avdramatiserar döden och gör den spännande. Något som världens alla organiserade religioner aldrig lyckats med. Nirvana, Himmelriket, det är alltid slutstation. Det är lycklig för alltid och fast i tid och rum. En paradox om något.

Somna in, Nangijala. Ut över klippan, Nangilima.

Tills nu hade jag alltid klättrat ner igen, och fortsatt min färd till affären, tygpåsen i hand. Vanligtvis köpte jag Nescafé snabbkaffe, ett sexpack Carlsberg och tre frysta pizzor innan jag lunkade hem igen. På hemvägen stannade jag aldrig vid bron över motorvägen.

”Hej! Du har kommit till Contractex IT Helpdesk, mitt namn är Jonas. Vad kan jag hjälpa dig med?”

Tjugofem till trettio gånger om dagen, fem dagar i veckan, månad på månad, introducerade jag mig själv sådär. Sen gick jag hem och åt upptinad fryspizza, drack kaffe, öl, och jobbade på en semibiografisk tv-serie. Efter fyra månader hade jag inte kommit längre än att skissa en massa utkast på planlösningen för huvudkaraktärernas lägenhet, och beslutat att serien inte skulle ha laughtrack. Plus tio sidor dialog, som jag slet i stycken då jag insett att allt var ett omedvetet Seinfeldtplagiat. Mitt problem var att jag var rolig, tills jag greppade pennan och stirrade på de klaustrofobiskt smala raderna i skrivblocket. Då brast jag.

Det här var det första jobbet jag haft i mer än sex månader. Alltid när rutinerna känts för fasta hade jag bara bytt land. Malta, Irland, Nordirland, Polen, Tjeckien och för en kortare period Spanien. På ett sätt var jag driven av kapitalismen. Jag följde de outsourcinge storföretagen i sin flykt till lågbeskattande EU-länder. På ett annat sätt flydde jag från inhägnad till inhägnad. Det var lätt att få jobb som svensktalande. Det var svårt att orka jobba.

”Kan inte logga in på mailklienten säger du? Ja om jag bara kan ta ditt användarnamn där så ska jag ta mig en titt.”

Business to business, First Level Technical Support Analyst alternativt Customer Service Agent. Fina ord för att bara sitta och prata i telefon dagarna i ända.

När jag ringde och berättade för morsan att jag fått jobb i Belfast krävde hon att jag skulle sluta. Hon sa att Belfast var en politisk konstruktion och att såna som jag blev skjutna där. Tre veckor senare tog jag bussen ner till Dublin med min väska i sätet bredvid. Men det var länge sedan nu. Nästa stad, nästa liv.

”Jaha, det är inte du som har problemet? En av dina anställda alltså. Ann-Marie Larsson? Då måste jag tyvärr be dig att informera henne om att det måste vara kontoägaren som felanmäler. Ja. Ja. Nej. Det här är tyvärr ditt företags egna policy. Vi på Contractex följer bara gällande... Nej. Ursäkta? Tyvärr sitter min chef i ett möte just nu. Men jag kan vidarebefordra att... Hallå? Är du kvar?”

Jag hade inte varit i Sverige på fem år. Ibland bröt jag på engelska när jag talade. Samtalen som strömmade in från främmande delar av hemlandet kände jag endast till namnet. Karlskrona, Olofström, Jönköping, Sundsvall och Ludvika. Jag hade aldrig ens varit i Stockholm.

Vi satt i ett öppet kontorslandskap, i call-centermiljö. I centret låg alltid ett moln av sorl i taket. En tjock sörja bestående av ett tiotal olika språk, som vältrades runt av massiva industrifläktar. Det var aldrig tyst. Vare sig det var danskarna gutturala diftonger, finskans fyrkantiga konsonantupprepningar, eller holländskans mystiska halsljud, var det alltid ord i taket.

"Call from LHK Engineering! Thirty seconds until SLA is breached. Jonas, take it!" Skrek min teamlead. Så började det om igen.

I varje öppna väggkub hängde flera laminerade kundkommentarer, samt en Contractex-godkänd tavla. Tavlorna bestod av en ljus björkram, lätt blågrönt glas och en utskriven bild i A3-format. Motiven bestod av inspirerande budskap, som ackompanjerades av en bild som byggde på eller illustrerade textraden.

There are no traffic jams along the extra mile – Bilden var en vit och välmående, amerikansk familj från femtiotalet i en röd bil, som körde på en öppen landsväg bredvid en spegelblank sjö. Klichéfyllda floskler. Men, tjejen bredvid mig hade en pojkbandsrefräng intatuerad över revbenen. Kanske var det bara jag som hade för höga tankar om mig själv.

"Hej! Du har kommit till Contractex IT Helpdesk, mitt namn är Jonas. Vad kan jag hjälpa dig med?"

"Ah, hej. Min chef sa att jag skulle ringa in." Rösten var försiktig, och knorrade på ett sätt som jag lärt mig var dalmål. "Det gällde ett lösenord dårå. Till mailen."

"Självfallet. Eller vänta, är detta tjejen från Ludvika?"

"Precis." En nysning.

"Prosit." Ett skratt.

"Har gått och fått hösnuva, så snörvlar vilt och frodigt. Hoppas du förstår vad jag säger."

"Det är inga problem. Kan jag ta ditt användarnamn."

"S... E..."

"Sigurd Erik?"

"Ah just det. Sigurd Erik... Hjalmar? Eller va' är det rätta?"

"Helge. Men Hjalmar funkar."

"Så det är en riktig grej det dära?"

"Jodå, militärt signaleringssystem från början." Ett till skratt. Melodiskt, trots den knastriga uppkopplingen. "Såja, Ann-Marie Larsson?"

"Helt korrekt."

"Telefonnummer som slutar på 3476?"

"Japp."

”Jag kan i mina datorsystem se här att ditt konto har låsts, i och med att inget lösenordsbyte har skett.”

”Men jag har ju inte använt det?”

”När ett nytt konto registreras får det ett tillfälligt lösenord som måste bytas inom sju dagar, annars låses kontot igen. Jag antar att du inte loggat in på din mail efter det att du tilldelats den?”

”Nää, precis. Fattar inte ens varför jag ska ha en. Jag kör ju bara truck här. Vem fan ska jag maila, palkillen?”

Nu var det jag som skrattade.

”Okej Ann-Marie.” Hennes namn rullade av tungan på ett behagligt vis. ”Då gör jag så att jag låser upp kontot och skickar ut ett nytt lösenord till din lösenordsansvarige, i detta fallet din chef.”

”Så jag måste prata med henne igen nu?”

Chansning: ”Tyvärr...” Tolkade jag hennes ton rätt?

”Aj då. Jomen skit ska skit ha, antar jag. Får väl ta tjuren vid hornen.”

”Du kan testa,” Jag vred på huvudet, alla mina kollegor var upptagna av sina egna samtal. ”du kan testa att bita henne i örat först. Som vargar gör. De biter flockledaren i örat för att visa sin dominans.”

”Eller så kan jag smyga in och pissa revir på hennes kontorstol.”

”Varför inte.” Nu skrattade vi tillsammans.

Ärendet var avklarat, och jag skulle precis påbörja samtalsavslutningsproceduren, när Ann-Marie ställde en fråga:

”Du förresten. Vad sa du att du hette... Jonas?”

”Japp. Jonas Strålman.”

”Din dialekt. Jag känner igen den. Var i vårt avlånga land sitter du?” Högst upp på arbetsbeskrivningen: besvara om möjligt alla kundens frågor. Och jag ville inte att det här samtalet skulle ta slut.

”Eh, faktiskt så sitter jag inte i Sverige alls utan...”

Tjugofem minuter senare la hon på. Och den påträngande gråheten från de flyttbara, tygöverklädda plywoodväggarna blev tydlig igen. Samtal väntar-lampan bredvid den nöta svarsknappen på företagstelefon blinkade inkräktande, men jag ville inte riktigt se det.

Knarriga gubbar med Jennifer Lopez i suggestiva modellställningar som bakgrundsbild på datorn. Förargade enhetschefer som ville eskalera varje ärende. Återställande av proxyinställningar och raderande av virus från skumma dejtingsidor. Dagen förflöt som alla dagar innan den. Samtal på samtal på samtal. Men jag var kvar med Ann-Marie, i det mystiska Ludvika. Där det fanns koppargruvor, riktig korv och snö på vinterhalvåret.

Sen var det hem till pizzan, de vätskedrivande dryckerna och det hånande skrivblocket. En vän rekommenderade böcker till mig ibland, och jag somnade med den senaste hon skickat mig över ansiktet. Med samma album på repeat från datorhögtalarna.

Mitt i natten, när jag vaknade för att gå och pissa, fastnade jag framför badrumsspeglin. Jag drog med tummen utmed min sjudagarsstubb och lyfte på luggen. Hårinjen retirerade. Då och där lovade jag mig själv förändring och förbättring. Som varje natt. Sen somnade jag om, och väcktes av alarmklockan i en annan kropp. Ett löftesbrytande skal till kropp, fri från pretentioner och drömmar och minsta uns av viljekraft. Det var knappt att jag fick av mig täcket och på med kängorna.

Jag tröttnade på min tavla. Dessutom hängde den snett. Det var en bild på en nål i en höstack, och under stod det: It takes ten years to find a good customer, but only one second to lose one. På lunchrasten monterade jag av ramen och bytte ut bilden mot en jag knåpat ihop i photoshop själv. Det var en bild på Faulkners avskedsbrev till det amerikanska postverket, och en textrad från The Picture of Dorian Grey: A great poet, a really great poet, is the most unpoetical of all creatures.

Den hängde i tre dagar innan min teamlead tvingade mig att ta ner den, och skickade mig till ett disciplinmöte.

”Varför satte du upp den? Vad ville du säga med den?”

”Att vi alla är konstnärer, antar jag.”

”Det är inget budskap vi på Contractex står för. Tavlorna är en del av vårt inspirationsprogram, och alla tavlor som hängs upp måste först godkännas av vår HR-avdelning.”

”Okej.” Sa jag. ”Förlåt.”

Regn, regn och mer regn. Mikroklimatet här gjorde att mörka regnmoln svepte in nästan varje dag. När jag stod på räcket blundade jag och kände regnet mot mitt ansikte. Bilarna som sögs in under bron skickade upp vibrationer i betongpelarna. Ibland nådde stänket från vattenpöslarna upp till mig. Var hoppet verkligen det sista som lämnade människan? Jag hade känt mig hopplös ganska länge nu. Efter ett tag domnade mina ben av, och jag svävade.

En förbipasserande skrek: ”Don't jump, man!”

Jag svarade; ”I won't.”

Sen gick jag vidare till affären.

Ibland jobbade jag mer än jag egentligen orkade. Efter en misslyckad migration från ett datorprogram till ett annat, fick fem stycken från arbetslaget, på övertid, manuellt migrera trehundrafemtiosex kunders data från det gamla programmet till det nya, via en fjärrstyrd dator i deras intranätverk. Vi satt kvar långt efter att finnarna, som låg flest antal timmar efter i tid, gått hem. Det var bara jag och de fyra andra svennarna kvar i hela call-centret, plus en nattvakt som kom varannan timme.

”Helvete vad det är är drygt!” Utropade Magnus. ”Stryp mig långsamt med en ethernetkabel.” Han tog en slurk kaffe. ”Öj, ska du ha?” Han gestikulerade mot mig.

”Har redan.” Jag nickade mot min kaffekopp.

”Äh, jag menar, ska du ha?” Han drog ned dragkedjan på sin väska. Toppen på en brun papperspåse stack upp, och jag såg konturen av en flaskhals.

Jag kollade mig runt. Det var verkligen bara vi i hela centret.

”Okej då.”

”Jag också.” Sa Limpan.

Så blev det att vi tar oss varsin kaffegök. Sen en till. Till slut gav vi upp arbetet, och bestämde oss för att se om vi kunde förlägga resten till någon annan natt. Klockan var ändå långt över midnatt.

”Fan, inte värt att gå hem ens.” Sa Limpan. ”Vi kan ju bara stanna här, och börja jobba direkt klockan sex.”

”Precis! Och jag har typ fyrtiofem minuter till fots hem.” Sa Magnus. ”Plus att övertidslönen klirrar dödsskönt i kistan!

Jag satt bakåtlutad mot ryggstödet på min stol, med fötterna på en annan, och slöklickade mig igenom en kunds dator. Så hittade jag en intressant sida, som en kund sparar som ett bokmärke.

Vi samlades alla i mitt mitt bås, flyttade fram datorskärmen, och byggde en sorts minibio. Under LCD-skärmen stod en rad av vita, räfflade vattenmuggar fyllda med vodka. Någon hade med sig en påse snickers.

Det visade sig att det företaget vi skötte migrering för hade en intranätsdatabas med alla anställda. En bild, ett namn, kontakt detaljer. Limpan satt med musen, och så gick vi metodiskt igenom databasen. Okända ansiktena flashade förbi utan slut. Bleka och degiga. Svarta och spända. Fyrkantiga käklinjer. Näshår. Sönderfärgat hår. En var snygg. En var inte. Namnen kom fram på skärmen och försvann. För många för att komma ihåg ens en bråkdel.

”Stefan Ramberg: Produktionsansvarig, Hällaryd. Tro fan på att han misshandlat en och annan katt i sina dar.” Skratt. Sen skålade vi.

”Joanie McDonalds: International communicator.” Läste Magnus. ”Till vilken grad hade ni spämt på henne? Från en gång på fyllan, till fastkedjad sexträl ute i ett avlägset skogshus där ingen kan höra henne skrika.”

”Tre månaders fling, tills flickvännen hittar en okänd BH mellan bilsätena!” Svarade Limpan och lyfte sitt plastglas för en blöt skål.

Jag var tyst, och tog en munfull vodka. Nu var jag riktigt tankad, det kände jag. Det var som att ändarna av mitt synfält ville vika sig inåt, och jag kände flyttångesten mala i magen. Så hörde jag något som fick mig att spetsa jag öronen.

”Ann-Marie Larsson, truckförare. Söt. Fast hon ser lite ut som en transa. En sån som skulle försöka vända på dig för att köra racet själv.” Höhö. Bullrande mansskratt.

”Håll käften bara.” Väste jag.

”Lugna sig nu, Jonas.” Limpan lutade sig framåt i stolen, men han var för full och föll ur, ner på golvet. I fallet drog han med sig tre plastglas och två stolar. De andra vrålade av skratt.

Steg, och lamporna tänds i taket: säkerhetsvakten var på väg. Vi skyndade oss med att stänga av datorerna och rusade ut ur byggnaden. Stapplande som nyfödda kalvar.

Ute hade den första färgskiftningen på himlen skett. Från kolmörkt till midnattsblått utblandad med några droppar mjölk. Jag drog min jacka tätare om mig och andades djupt. Vi skingrades, och gick alla skilda vägar hem.

På bilden hade Ann-Marie haft mjuka lockar som legat lite varstans över pannan. Hennes kinder hade varit lätt svullna. Hon var inte en typisk skönhet. Men hon var definitivt attraktiv. Vardaglig och inbjudande. Hennes utseende gick perfekt ihop med hennes röst.

Siffrorna låg kvar i mitt minne. Jag tog upp min mobil, och knappade in det svenska riktnumret. Sen skedde resten innan jag hinner stoppa det. För plötsligt stod jag där med mobilen tryckt mot örat, utanför ett call-center i en inhägnad industripark en halv värld iväg.

"H-hallå?" Jag hade väckt henne. Såklart, är jag dum i huvudet? "Ursäkta, vem fan är det? Klockan är halv fyra och jag ska upp om två timmar för och jobba... Sluta flåsa ditt jävla psykfall... Maggan, är det du Maggan?"

"Hej! Du har kommit till Contractex IT Helpdesk, mitt namn är Jonas. Vad kan jag hjälpa dig med?"

"Vadi-" Jag avslutade samtalet. Idiot. Totalidiot. Komplettharvad i hela huvud. Jag bet mig hårt i underläppen. Säkert att hon kommer rapportera detta vidare. Det både bröt mot Contractex regler, och gränsade på sexuellt ofredande. Att söka upp en kunds privata nummer, vad fan tänkte jag? Booty Call till en främling? Nej men det är lugnt, jag betalar en helikoptertaxi.

"HELVETE!" Skrek jag högt. Ett par fåglar lyfter från ett utebord.

Jag tog en långrunda hem. Tänker igenom vad som hänt. Jag var säker på att jag var stekt, förbrukad, sparkad. Det skulle inte bli första gången jag blev sparkad, men första gången jag förtjänade det. Ångesten satte igång. Den stramade om bröstet och det kändes som att jag släpade runt på ett betongblock i en ryggsäck.

Jag han i princip inte mer än att dricka en kopp kaffe och äta en skål flingor hemma innan jag var tvungen att sticka tillbaka till jobbet.

Bakfyllan hade satt in. Jag gled in och ut ur mikrosömn. En gammal dam försökte förklara att någon 'hackat' hennes dator och lämnat massa vidriga 'porrisar' på hårddisken, och att de måste bort och att det var moraliskt förkastligt och att det var bråttom och, och, och jag orkade inte lyssna. Säkert var det bara något virus. Då var det bara att dra en scann med deras inbyggda virusprogram.

Så dök en chattruta upp på min skärm.

Limpan: Är du fri? Har en brud som vill tala med dig, det gäller något med telefoni. Jag försöker säga att hon måste vända sig till telefonsupporten, men hon säger att du redan öppnat ett ärende, och vill gärna bli kopplad. Men jag hittar inget, och hon har inget ärendenummer heller.

Jonas: Vad heter hon?

Limpan: Ann-Marie Larsson.

Jonas: Fri om trettio sek, koppla vidare då.

"Jo, fru Olsson, nu är det så att det här verkar vara ett väldigt komplicerat ärende som är långt utanför min kompetensgrad, så jag måste tyvärr skicka dig vidare till vårt tekniska team. De kommer ta en titt på ditt ärende, och kontakta dig inom två dagar."

"O-okej...?" Klick. Jag la på. Tio sekunder senare ringde min telefon.

"Hej!"

"Hej..." Hon svarade. Hon svarade.

"Alltså förlåt jag vet inte vad jag tänkte, verkligen. Det var inte meningen. Jag hoppas verkligen verkligen du kan godta min ursäkt, och inte rapportera detta vidare."

”... Så det var du.”

”Eh, ja.” Skit också. Hade jag avslöjat mig? Nej, hon hörde ju när jag sa mitt namn. Nu tvekade hon, jag hörde att hon var på väg att säga något, men jag avbröt henne, och började berätta hela historien. Jag vet inte ens varför. Det bara slank ur mig. Sanningen kändes bättre än vad fan annars hon kunde tro. Nej men alltså jag brukar sitta och runka och ringa och flåsa till kunder på fritiden.

”Det är okej.” Sa hon. Och det kändes som att släppa två matkassar med granit. ”Så va vare som va så viktigt att du var tvungen att ringa mig mitt i natten för?”

”Jag har ingen aning vad jag ville säga. Eller ens varför jag ringde. Jag antar att jag inte haft något att ringa på länge bara.” En lång utandning. Var det hon eller jag?

”Jag förstår.”

Vi pratade fram tills min lunchrast.

Några dagar därefter lämnade jag in min avskedsansökan. Det var inget dramatiskt ögonblick, jag hade inte skrivit något Faulknerbrev. Jag rev inte ner några tavlor eller pissade på någons stol. Jag hade gjort sånt förut; stormat ut, hållit tal om mina principer, förklarat mitt hat för allt vad de gamarna var. På andra arbetsplatser, inför andra chefer, i andra land. Enda förenande faktorn att jag hatade dem. Men det fanns ingen mening i att göra så. Det vore att erkänna att de haft makt över dig. För i slutändan brydde ingen sig. Folk kom och gick i den här branschen. Den eviga ström av ansikten som varje morgon hängde på sig headsetet, blev anonyma och osynliga inför de som stannade. Snart skulle de ha hittat en ny Jonas.

Om man varje gång man flyttade lämnade en del av sig kvar, i platsen man bott på, i människorna man umgått med, i luften man andats ut, så måste det finnas en gräns, en punkt i tiden, när du lämnat allting kvar. När man inte längre var någonting. Jag trodde att jag lärt mig vara ensam. Att ensamheten jag kände var en djupare sorts ensamhet som tog mig närmre insikten om vem jag egentligen var. Att jag skulle första mig själv genom isolering.

En betongtrappa, långt där nere. Stora fordon, med härdad hud och ett mål. Människor i starkt färgade kläder som går fram och tillbaka, ej planlöst. Alltid på väg någonstans. En uppgift, en plan, en nästa sak. Grå asfalt, som ser blöt ut.

Ett metallräcke, ungefär vid där min nedslagsplats skulle bli.

Men något hindrar mig från att hoppa. Något fysiskt. Och något mer.

Jag lägger pannan mot det tjocka glaset. Mina händerna har lämnat små fettfläckar på rutan. Arbetarna jobbar snabbt och effektivt, trots det lätta duggregnet. Min andedräkt kondenseras mot ytan.

”Flight 374 to Ludvika, Sweden boarding in 25 minutes.” Ropas ut ur högtalarna.

Jag hänger över min ryggsäck på andra axeln. Det här känns annorlunda. Det är inte ångesten som driver mig den här gången. Det känns som att nästa stopp är slutstation. Nästa stopp är hemma.

In i planet, Ludvika.